

כל כתבי פרק ששה עשר שבת

קבא.

עין משפט נר מצוה

סא א מיי פ"א מהלכות
מקואות הלכה ו פ"ג
מהלכות שבת עשירי הלכה
ב ו פ"ג מהלכות אסורי
הבהלה הלכה ו מקמ עשירי קמ
טו ע"פ א"ר א"ר א"ר א"ר א"ר
טז ע"פ א"ר א"ר א"ר א"ר א"ר
יז ע"פ א"ר א"ר א"ר א"ר א"ר
יח ע"פ א"ר א"ר א"ר א"ר א"ר
יט ע"פ א"ר א"ר א"ר א"ר א"ר
כ ע"פ א"ר א"ר א"ר א"ר א"ר
כא ע"פ א"ר א"ר א"ר א"ר א"ר
כב ע"פ א"ר א"ר א"ר א"ר א"ר
כג ע"פ א"ר א"ר א"ר א"ר א"ר
כד ע"פ א"ר א"ר א"ר א"ר א"ר
כה ע"פ א"ר א"ר א"ר א"ר א"ר
כו ע"פ א"ר א"ר א"ר א"ר א"ר
כז ע"פ א"ר א"ר א"ר א"ר א"ר
כח ע"פ א"ר א"ר א"ר א"ר א"ר
כט ע"פ א"ר א"ר א"ר א"ר א"ר
ל ע"פ א"ר א"ר א"ר א"ר א"ר

עב ד ה מיי פ"ב שם
ופכ"ד ה"ל"א ופ"ח
מ"ל מ"ל מ"ל מ"ל מ"ל מ"ל
כז פ"ג מהלכות אכל הלכה
יז ע"פ א"ר א"ר א"ר א"ר א"ר
יח ע"פ א"ר א"ר א"ר א"ר א"ר
יט ע"פ א"ר א"ר א"ר א"ר א"ר
כ ע"פ א"ר א"ר א"ר א"ר א"ר
כא ע"פ א"ר א"ר א"ר א"ר א"ר
כב ע"פ א"ר א"ר א"ר א"ר א"ר
כג ע"פ א"ר א"ר א"ר א"ר א"ר
כד ע"פ א"ר א"ר א"ר א"ר א"ר
כה ע"פ א"ר א"ר א"ר א"ר א"ר
כו ע"פ א"ר א"ר א"ר א"ר א"ר
כז ע"פ א"ר א"ר א"ר א"ר א"ר
כח ע"פ א"ר א"ר א"ר א"ר א"ר
כט ע"פ א"ר א"ר א"ר א"ר א"ר
ל ע"פ א"ר א"ר א"ר א"ר א"ר

רבינו הנאל

ר' יוסי אומר טבילה בזמנה
מצוה, ואחרי מצוה זו
לדעת לצמצום ערוס בפני
השם וטביל בראש מיכס,
ורבנן סברי טבילה בזמנה
לא מצוה הלכך לאהרירי.
ואקשינן איני ד' יוסי סבר
טבילה בזמנה מצוה, והתנן
בעל קרי טובל כל היום
כולו, ר' יוסי אומר מן
המנחה ולמעלה אינו צריך
לטבול, ואוקימנן סבדצלי.
ואקשינן א צלי ליה מנחה
קמיה דלחיו ק"ה, מ"ט
דרבנן דמחייב ליה למיטבול
ביומא, ליתעכב עד לאורחא
ולמיטבול, ומסקינן משום
דסברי רבנן א צלי ליה מנחה
טבילה בזמנה מצוה, ור'
יוסי סבר טבילה בזמנה לאו
מצוה היא, האי ר' יוסי בר'
יהודה דגריסין בניה פק
המפלת בענין טוטה, ר' יוסי
בר' אומר ריה לטבול
באחרונה דקסבר טבילה
בזמנה לאו מצוה היא, וזה
רבי יוסי דחיה אומר שם
כתוב על בשור, איקאנא
בגמרא דשבעת ימים יומא
זו דבטבילה בזמנה מצוה
פלגי, ונתבררה בסוף יום
היפודיה דהא לר' יוסי בר'
יהודה היא, ואיכא אחריתי
התם לר' יוסי דאמר כל
היום כולו כשר לטבילה,
דאלמא סבר טבילה בזמנה
מצוה היא, א"ר א"ר א"ר
ואין אומרם לו כבה, וגם
אין מוניעין אותו מלכבות,
אלא קטן העושה לדעת
אביין אביין מניחין אותו
לכבות.

א) פ"ל מילה אמת.
ב) לפעט בגמ' ליח לך
אוקימנן אולי כוונתו לטוטה
דיומא דף פ"ח ע"ש.

הבי גרסי' ר' יוסי אומר מן המנחה ולמעלה אינו צריך לטבול.
וכן גירסת רש"י ור"ת אבל לא גרסי' אינו יכול לטבול לפני
מאן דקסבר טבילה בזמנה לאו מצוה * שרי לטבול כדמשמע בסוף
מסכת יומא (דף ק"ז ע"ב): דפריך לרב דאמר תפלת נעילה פוטרת של

עריצת משום דקסבר דתפלת נעילה
זלילה והתניא אור יהו"כ כו' נעילה
מתפלל שבע ומתודה עריצת כו'
ומשני תנאי היא דתניא כל חייבי
טבילות טבילתן זיוס גדה ויולדת
טובלין זלילה בעל קרי טובל והולך
עד המנחה דקסבר תפלת נעילה
זלילה וטבילה בזמנה לאו מצוה ר'
יוסי אומר כל היום כולו טובל

תפלת נעילה זיוס אלמא אע"ג
דתי"ק סבר לטבילה בזמנה לאו מצוה
אפ"ה קמ"ל כל חייבי טבילות טבילתן
זיוס אפילו טמא מת וטמא שרץ שאין
צריכין טבילה לתפלה יוכלין לטבול
והא דפירש בקונטרס דר' יוסי כרב
דאמר תפלת נעילה זלילה לא דק
דזשלי יומא (דף פ"ח). פריך מהך
דרייתא דר' יוסי אד"ר דהכא קאמר
מן המנחה ולמעלה א"ל לטבול
וכהיא קאמר כל היום ומשני דהכא
איידי דזללי ככר תפלת נעילה והתם
זללא זלי וזכולו רבי יוסי דלא כרב:

רבי יוסי בר' יהודה היא. וא"ת
א"כ זשילי יומא (דף פ"ח).

מנא ליה לרב דההוא ת"ק דברייתא
קמייתא דקאמר דבעל קרי טובל עד
המנחה אתי כוונתיה דתפלת נעילה
זלילה דילמא אייתי דזללי וטבילה
בזמנה לאו מצוה ור' יוסי סבר מצוה
ותנא קמא דהכא הוא ר' יוסי דהתם
יש לומר דקסבר דר' יוסי דהכא
והתם מסתמא חד מנא הוא תרווייהו
רבי יוסי צרבי יהודה דאיידי דטבילת
זעל קרי ציו"כ וא"כ קשיא ר' יוסי בר'
יהודה דר' יוסי בר' יהודה ע"כ אית
לן לטויה יוס דללי והא דלא ז"ל:
אין אומרם לו כבה. אפי' באיסור
דרבנן אמירה לנכרי שבות
כדאמרין לקמן דפרק שואל (דף ק"ג).
לא יאמר אדם לחצירו שטור לי
פועלים כו' דמוקי לה בחצרו נכרי
וכן מוכח דפרק הדר (דף ק"ז): גבי
נייתי חמיי מנג צימא:

אלא מהא ליכא דמישמע מינה.
מ"מ ק"ל כר' אמר וצירושלמי
אמר עשה ר' אמר מעשה כו':
שמע מינה קמן אוכב נבדלת בית
דון מצווין עליו להפרישו.
א"ל דמוקי מתניתין כרבי יהודה דאמר
מלאכה שאינה צריכה לגופה חיוב

עליה או כר"ש וכשצריך לחותו כצויו כגון לעשות פתמין דצאסורא
דרבנן מוכח דפרק חרש (בבבא ק"ד). דאין צ"ד מלווין להפרישו
וגראה דמיידי דקטן שלא הגיע לחינוך דצהגיע לחינוך כיון שחייב
לחכו כ"ש דלריך להפרישו שלא יעשה עצירה וכל הנהו דפריך
ציבנות הוה מ"ל לטויה כשהגיע לחינוך אלא דמנא ליה לאוקמי בכל
ענין והא דבעי לאיתויי התם דאין צ"ד מלווין להפרישו מדקמני
תינוק יונק והולך וקמני וצגדול אסור משמע דוקא גדול אבל קטן
אפ"ה צהגיע לחינוך שרי התם ע"כ גדול לאו דוקא צר עוונשין דהא
במסכתא מפרש שטמא משום דקסמ תינוק מניחין אותו אלא חלב
והאי טעמא לא שיך אלא צבן שמים הוא ש"ס א"ש:

כל
יהיה לר' יוחנן דאמר ציבנות (דף ק"ד). לרבה צר צר חנה דאירכוכו ליה
מפתחות של בית המדרש כרשות הרבים שצבת דצר עלי וטילא ליטיילי התם דאי משכחי להו מייתי להו: על דעם אציו. דקטן שידע להבחין
שהכבד זה נוח לאציו ועושה שצבילו: נכרי אדעפיה דנפשיה עבדי. ואפילו יודע שנוח לו לישראל הוא להנאת עצמו מתיבין שידע שלא
יפסיד: **ברתני' פוין קערה.** של חרס: על גבי הנה. וצלצד שלא יכבה. ואע"פ שנוטל כלי להצלת קורה שאינה ניטלת שצבת הא
אחוצבין מינה (לשל דף מ"ג). לרבי יצחק דאמר אין כלי ניטל אלא לדבר הניטל ושניה צריך למקומו: **מעשה זא.** כפיית כלי על עקרב: **צערב.**
מקום: חוששני לו מחטאת. כיון דלא היה עקרב כך אחריו איני יודע אם חייב משום צידה אם לא וחוששני לומר חייב חטאת הוא:

טבילה בזמנה מצוה. דכתיב והיה לפניך ערב ירחך זמים (דברים
כג): **לאו מצוה.** ואי לא משכח גמי האידנא לישתמי עד למחר.
ולמ"ד לאו מצוה קרא עלה טובה קמ"ל כדי שיעריב שמשו זיוס
לאחר טבילה שאם ימתין לטבול עד הלילה לא יהא לו הערב שמש

עד ליל המחרת: **הוצ והוצה כו'.**
ברייתא זו אלל יהו"כ שניה בתוספתא
דיומא (פ"ד): **הוצ והוצה והמאורע**
וצועל גדה וטמא מה טובלין זיוס.
משאלי המזרח זיוס השביעי שלהם.
וטעמא (א) צפ"צ דמגילה (דף כ"ב) מקרא
דזיוס השביעי (מקלמ שביעי ספירה
ואם חל שביעי שלהם ציו"כ טובלין
כדרכן לאכול תרומה לערב: **גדה**
ויולדת. טובלות כדרכן זלילי יהו"כ
אם חל שביעי שלהם צערב יהו"כ
שאינה יכולה לטבול זיוס ז' דכתיב

בה"ז תהיה צנדתה צהייתה מהא כל
ז' (פסחים דף ק"ג): **זעל קרי.** שצריך
טבילה לדברי תורה מדברי סופרים
ואפי' אין אוכל טהרות (א) לזו זיוס:
טובל כל היום כולו. ואע"פ שראה
קרי מן המנחה ולמעלה לאחר
שהתפלל תפלת נעילה שרי הוא
יכול להמתין עד שמתוך יטבול
לתפלת עריצת אפ"ה טובל ציו"כ
מצעוד יוס אע"פ שאסור צריצת
הרשות לטבילה בזמנה מצוה: ר'
יוסי אומר מן המנחה ולמעלה. אם
ראה קרי לאחר שהתפלל תפלת מנחה
שהרי הוא יכול להמתין עד שמתוך
יטבול ויתפלל תפלת עריצת. ותפלת
נעילה נמי ק"ל שיכול להתפלל זלילה
כרב דאמר (יומא דף ק"ג). תפלת נעילה
פוטרת של עריצת: **אין לריך לטבול.**
זיוס משום זמן טבילה דלאו מצוה
לזבילה בזמנה: **דייה לטבילה שפא**
צאחרונה. במסכת גדה דפרק

המפלת (ג) גבי אשה שיצאה מלאה וצאה
ריקנית ואינה יודעת מתי ילדה
דלנכרינן ל"ה ליה טבילות לספק ד'
טבילות שעליה טבילות זכר לו' או
טבילות נקבה לשבועיים וזלילה או
שמה יולדת זכר צוזב וצריכה אף
טבילות זכה זיוס שצבעה לטפורים
שלה או יולדת נקבה צוזב היתה
ומשום דלא ידעינן מתי ילדה ואימתי
מתי זמן טבילה קדימנכרינן לה
טבילה כל לילה וכל יום שיש לטפורי
זומן טבילתה ופליג ר' יוסי צרבי
יהודה עלה ואמר דייה לטבילה שמהא
צאחרונה לטוף ספורים של נקבה
דהיינו לטוף שלם שבועיים שאם ילדה
נקבה צוזב טמאה שבועיים לזידתה
ז' נקיים צבשלה היצה ואלא אמרינן

גליון הש"ס

רש"י ד"ה אין אומרם לו
ובו אברהם נכרי שמש
שבות. ע"י ע"ז דף ק"ג ע"א
כרבי ד"ה נבי דלרביע:
תום ד"ה ח"ג ובו שרי
לפול ברשעטע ע"ל דף
ק"א ע"פ א"ר א"ר א"ר א"ר

מוסף רש"י

טבילתן זיוס. דליף
מחטאת זיוס השביעי ומתן
מניס וגו' (יומא ג'). וזה
ויולדת טבילתן זלילה.
גדה דכתיב שבעת ימים תהיה
צנדתה, כל שבעה יולדת
כימי נדת דוחה טמאה (שם).
בדליקה התירו. למתוך
שאלם כהול על ממונו לא
שרית ליה אמי לכחוי צדבות
(שם). בקטן העושה עבדי.
אביו. שהמקום נופם לאציו
ורואם שנת לו כקך ואציו
עומד עליו. דהוה כמלי הוה
מלויה לנשות (בבבא ק"ד).
לדעתיה דנפשיה עבדי.
אפילו צלל ידעת ידעל
העו"ם מתכין להנאתו
שידע שיטול שכר (שם).
צערב. מלויה (קטן קמ"ג).

מוסף תוספות

א. וא"ת והא לר' שמעון
מלאכה שאינה צריכה
לגופה היא וליכא אלא
אסורא דרבנן. כשי"א.

רב נסים גאון

היה ר' יוסי בר'
יהודה היא תנאי ר'
יוסי בר' יהודה אומר
דיה לטבילה באחרונה.
משכחת לה במ"ט גדה
בפרק המפלת. שמת מנה
קטן אוכל טבילות בית
דין מצווין עליו להפרישו.
מאי דשקלינן וטרינן בהא
מילתא איחא במסכת יבמות
בפרק חרש שנשא ופיקח.

ממונו: **שמע מינה קטן אוכל זבילום זים דין מלווין להפרישו.** ותקשי לר' יוחנן דאמר ציבנות (דף ק"ד). לרבה צר צר חנה דאירכוכו ליה
מפתחות של בית המדרש כרשות הרבים שצבת דצר עלי וטילא ליטיילי התם דאי משכחי להו מייתי להו: על דעם אציו. דקטן שידע להבחין
שהכבד זה נוח לאציו ועושה שצבילו: נכרי אדעפיה דנפשיה עבדי. ואפילו יודע שנוח לו לישראל הוא להנאת עצמו מתיבין שידע שלא
יפסיד: **ברתני' פוין קערה.** של חרס: על גבי הנה. וצלצד שלא יכבה. ואע"פ שנוטל כלי להצלת קורה שאינה ניטלת שצבת הא
אחוצבין מינה (לשל דף מ"ג). לרבי יצחק דאמר אין כלי ניטל אלא לדבר הניטל ושניה צריך למקומו: **מעשה זא.** כפיית כלי על עקרב: **צערב.**
מקום: חוששני לו מחטאת. כיון דלא היה עקרב כך אחריו איני יודע אם חייב משום צידה אם לא וחוששני לומר חייב חטאת הוא: